

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

OPĆINSKI SUD U TUZLI
BROJ: 32 0 Ps 399607 21 Ps
Tuzla, 29.04.2022.godine

Općinski sud u Tuzli, sudija Biljana Novak, odlučujući u pravnoj stvari tužioca „ASOCIJACIJA KOMPOZITORA MUZIČKIH STVARALACA“ (AMUS) iz Sarajeva, ulica Skenderpašina broj 1., zastupanog po punomoćniku I.L. stručnom saradniku u Advokatskoj firmi „Sajić“ o.d. Banja Luka , protiv tuženog „MIRIS DUNJA 88“, d.o.o. Tuzla ulica Goli brijeg broj 8-10, zastupanog po punomoćniku Edinu S. Hodžić, advokatu iz Tuzle, radi zaštite autorskih prava i isplate autorske naknade, v.sp.4.212,00 KM, dana 30.03.2022.godine u prisustvu punomoćnika parničnih stranaka zaključio je ročište za glavnu raspravu, a dana 29.04.2022.godine donio je slijedeću

P R E S U D U

UTVRĐUJE SE da je tuženi učinio povredu i kršenje autorskih muzičkih prava tužioca i to korištenjem i javnim saopštavanjem bez dozvole muzičkih dijela iz repertoara čija prava ostvaruje i štiti tužilac na teritoriji Bosne i Hercegovine.

OBAVEZUJE SE tuženi da tužiocu na ime korištenja autorskih muzičkih dijela bez saglasnosti tužioca za vremenski period od 12.04.2018. godine do 31.12.2021. godine, isplati iznos od 4.463,33 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 11.01.2022. godine pa do isplate u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

OBAVEZUJE SE tuženi da o svom trošku objavi presudu u Dnevnom listu „Dnevni Avaz“ u roku od 30 dana od dana donošenja presude,

OBAVEZUJE SE tuženi da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.512,60 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 29.04.2022. godine pa do isplate, u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

Preko dosuđenog iznosa troškova parničnog postupka tužilac se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Dana 14.04.2021. godine tužilac je, putem punomoćnika, ovom sudu podnio tužbu protiv tuženog radi zaštite autorskih prava i isplate autorske naknade. U tužbi tužilac navodi da je tužilac organizacija koja je na osnovu zakona ovlaštena da obavlja poslove kolektivnog ostvarivanja i zaštite prava autora muzičkih dijela, a na osnovu člana 6. Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskih i srodnih prava Bosne i Hercegovine, te Rješenja Instituta za intelektualnu svojinu Bosne i Hercegovine broj IP-03-47-5-12-06059/12VT od 21.06.2012. godine kojim se izdaje dozvola za obavljanje poslova kolektivnog ostvarivanja prava autora muzičkih dijela. Navedeno rješenje objavljeno je u Službenom glasniku BiH broj 55 od 17.07.2012. godine. Tužilac navodi da je tužilac pravno lice koje ima status

udruženja koje djeluje na cijeloj teritoriji Bosne i Hercegovine i jedina je ovlaštena organizacija za kolektivno ostvarivanje muzičkih autorskih prava uključujući i pravo da vrši naplatu naknada za korištenje muzičkih autorskih dijela svih domaćih i stranih autora, a sve u skladu sa odredbama člana 2. i 3. Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskih i srodnih prava Bosne i Hercegovine. Tužilac je i član Međunarodne mreže za kolektivno ostvarivanje autorskih prava i uživa zakonom priznat monopol u zaštiti muzičkih autorskih prava kako svih domaćih autora tako i autora muzičkih autorskih dijela iz cijelog svijeta. Tuženi je pravno lice koje obavlja djelatnost pružanja usluga hotelskog smještaja i sa njima povezanih usluga kao i djelatnost pripreme i posluživanja pića, te u svojim smještajnim jedinicama raspolaže sa ukupno 25 soba, te caffe barom a od strne nadležnog organa uprave kategorisan je kao hotel sa tri zvjezdice. U okviru kapaciteta smještaja tuženog, sa tehničkih uređaja za prijenos zvuka, odnosno zvučnika, radio i tv prijemnika koji se nalaze u hotelskim sobama javno se saopštavaju autorska muzička djela. Hotelske sobe kao takve, kada se govori o javnom saopštavanju autorskih muzičkih djela predstavljaju javni prostor a radio i tv emiteri smatraju se javnim prenosnicima signala koji sadrži informacije koje predstavljaju autorska muzička djela. Tužilac navodi da je tuženi, u okviru svog hotelskog objekta neovlašteno i bez dozvole tužioca koristeći se mehaničkim uređajima u vidu televizijskih i radio prijemnika, javno saopštavao autorska muzička djela u odnosu na koja zaštitu obavlja tužilac. Takvim postupanjem tuženi konstantno vrši povredu subjektivnih autorskih prava i imovinskih prava i interesa koje ima tužilac u vezi sa autorskim djelima. Radi provođenja kontrole nad upotrebom autorskih muzičkih djela koje čine repertoar kolektivne organizacije zaposlenici tužioca, odnosno ovlašteni terenski zastupnici su, u skladu sa odredbom člana 3. stav 1. točka F. Zakona o kolektivnom ostvarivanju i zaštiti autorskih prava Bosne i Hercegovine, izlaskom na lice mjesta u hotel „Miris dunja 88“, utvrdili da se u istom nesumnjivo sa mehaničkih uređaja, odnosno zvučnika i malih tv ekrana javno saopštavaju muzička autorska djela koja su pod zaštitom tužioca, a što je konstatovano i na zapisnik. Budući da je tuženi konstantno, duži vremenski period, bez prestanka vršio povredu muzičkih autorskih dijela neovlaštenim saopštavanjem muzičkih autorskih dijela, tužilac se u nekoliko navrata obraćao tuženom u namjeri da uredi odnose, odnosno da zaključe ugovor o neisključivom ustupanju prava korištenja autorskih muzičkih dijela, ali tuženi na to nije pristao. U pogledu određivanja visine naknade koju tužilac potražuje predmetnom tužbom i koja se potražuje za period od 12.04.2018.godine zaključeno sa 12.04.2021. godine i to za sve prostorije u kojima se javno saopštavaju zaštićena muzička autorska djela, odnosno za sobe, zajedničke prostorije hotela (predvorje, hol, salon), kao i caffe bar, tužilac potražuje iznos od 4.212,00 KM. Visina nagrade određena je i u skladu sa Kolektivnim ugovorom o uslovima za korištenje muzičkih dijela u ugostiteljskim i smještajnim objektima u BiH sa Tarifom odgovarajućih naknada a koji je zaključen između tužioca i reprezentativnog udruženja, te objavljen u Službenom glasniku BiH broj 23 dana 31.03.2017. godine. Shodno parametrima iz navedenog ugovora na smještajne kapacitete tuženog i to za 25 soba primjenjuje se tarifna osnovica od 700 bodova dok se u odnosu na korištenju muzičkih dijela u zajedničkim prostorijama, a shodno izvršenoj kategorizacije hotela od tri zvjezdice dodaje 200 bodova. U odnosu na caffe bar u sastavu tuženog primjenjuje se, kao paušalna, tarifna osnovica od 100 bodova budući da se isti nalazi u sklopu hotela. Imajući u vidu da tuženi nije i da nema namjeru da ispuni svoju zakonom ustanovljenu obavezu tužilac predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi da je tuženi učinio povredu i kršenje autorskih muzičkih prava tužioca korištenjem i javnim saopštavanjem bez dozvole muzičkih dijela iz repertoara čija prava ostvaruje i štiti tužilac na teritoriji BiH, da obaveže tuženog da tužiocu za vremenski period od 12.04.2018. godine do 12.04.2021. godine na ime autorske naknade isplati ukupan iznos od 4.212,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 12.04.2021. godine kao dana podnošenja tužbe sudu pa do isplate, te da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka. Tužilac je tražio i da se tuženi obaveže da o svom trošku objavi presudu u dnevnim novinama.

Na pripremnom ročištu održanom dana 11.01.2022. godine tužilac je konačno precizirao tužbeni zahtjev.

U odgovoru na tužbu u pismenom podnesku od 02.07.2021. godine tuženi je osporio tužbeni zahtjev tužioca u cijelosti. Tuženi je istakao prigovor nedostatka pasivne legitimacije na strani tuženog

navodeći da tužilac osnov i visinu tužbenog zahtjeva temelji na odredbama Kolektivnog ugovora o uslovima za korištenje muzičkih dijela koji je zaključen dana 28.03.2017. godine između tužioca i Udruženja hotelijera i restoratera u BiH, kao reprezentativnog udruženja čiji član tuženi nije nikada bio. Kako je obračun visine naknade urađen na osnovu Tarife propisane predmetnim kolektivnim ugovorom to je i visina tužbenog zahtjeva neosnovana, a tuženi navodi i da Kolektivni ugovor nije produžen poslije isteka važenja tako da nije bio na snazi u većem dijelu perioda za koji se naknada potražuje. Tuženi navodi i da nisu tačne tvrdnje tužioca da tuženi raspolaže sa 25 soba ili 28 kako se navodi u zapisniku od 23.03.2019. godine, a posebno nije tačno da se u sobama radi o javnom saopštavanju muzičkih dijela. Odredbom člana 2. stav 2. Zakona o autorskim i srodnim pravima propisano je da izraz „javan“ u smislu tog zakona znači veći broj lica, a hotelska soba - jednokrevetna ili dvokrevetna - se ni u kom slučaju ne može smatrati javnim prostorom jer se u tom slučaju ne radi o većem broju lica. Iz računa od 11.07.2020. godine na ime E.K., koji je dostavljen uz tužbu, vidljivo je da je imenovani bio sam smješten u sobi. Tuženi navodi i da je netačno da su ovlašteni terenski zastupnici izlaskom na lice mjesta kod tuženog i utvrdili da se nesumnjivo sa mehaničkih uređaja, saopštavaju javna muzička djela. Tuženi navodi i da je bila obaveza terenskih zastupnika da se predstave i legitimišu, te da zajedno sa predstavnikom tuženog izvrše obilazak svi prostorija i o tome sačine zapisnik, a posebno se osporavaju navodi da su predstavnici tužioca obišli sve sobe i utvrdili da svaka soba posjeduje tv prijemnik, a kako je to navedeno u zapisniku o kontroli od 23.03.2019. godine. Tuženi osporava i konstataciju iz zapisnika od 11.07.2021. godine gdje se navodi da je tuženi tog dana javno saopštavao autorsko djelo „Lejla“ u izvedbi grupe Hari Mata Hari obzirom da je opšte poznato da je to dan sjećanja na genocid u Srebrenici i dan žalosti, te da se u to vrijeme ne samo kod tuženog već i kod ostalih pravnih lica ne emituje bilo kakav muzički sadržaj.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu tužioca sud je održao pripremno ročišta i ročište za glavnu raspravu na kom su provedeni sljedeći dokazi - provedeno je vještačenje po vještaku ekonomske struke Emiru Nuhanović dipl. ecc., kao parnična stranka saslušan je B.S. zastupnik tuženog, a kao svjedoci saslušani su S.S., E.K. i M.S., izvršen je uvid i čitanje sljedećih isprava: Rješenje Instituta za intelektualnu svojinu Bosne i Hercegovine broj IP 03-47-5-12-06059/12VT od 21.06.2012. godine, Zaključka o ispravci greške u Rješenju Instituta za intelektualnu svojinu Bosne i Hercegovine broj IP-03-47-5-12-06059/12VT od 21.06.2012. godine, dopisa Instituta za intelektualnu svojinu Bosne i Hercegovine broj IP-03-47-5-04259/13 VT od 16.07.2013. godine, Zapisnika o izvršenoj kontroli br. 250/18 od 14.06.2018. godine, Zapisnika o izvršenoj kontroli br. 110/19 od 23.03.2019. godine, Zapisnika o izvršenoj kontroli br. 412/20, sa računom broj i fiskalnim računom, od 11.07.2020. godine, Izjašnjenja na zapisnik br. 858-S/20 od 15.07.2020. godine, sa povratnicom, poziva na zaključenje ugovora i pribavljanje dozvole za korištenje autorskih muzičkih djela i opomena pred tužbu br. 1325-SS/20 od 24.09.2020. godine, sa povratnicom, posljednje opomena pred tužbu broj IL-119/21 od 01.04.2021. godine, Kolektivnog ugovora o uslovima za korištenje muzičkih djela u ugostiteljskim i smještajnim objektima u Bosni i Hercegovini sa tarifom odgovarajućih naknada, a koji je zaključen između tužioca i reprezentativnog Udruženja, te objavljen u objavljen u Službenom Glasniku Bosne i Hercegovine broj 23 od dana 31.03.2017. godine, Ispis sa web-stranice www...., sa fotografijom smještajne jedinice hotela tuženog, izvoda iz časopisa Strani pravni život Instituta za uporednu pravo – stranica 234, rješenje Ministarstva trgovine turizma i saobraćaja TK-broj 05/1-22-01-5376/17 od 28.04.2017. godine, potvrde Udruženja hotelijera i restoratera u BiH broj 05-06/21 od 28.06.2021. godine i rješenje Ministarstva trgovine turizma i saobraćaja TK broj 05/1-22-015376/17 od 28.04.2017. godine,

Cijeneći provedene dokaze u smislu odredbe člana 8. Zakona o parničnom postupku¹ sud je donio odluku kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

¹ Službene novine FBiH, broj 53/03,73/05, 19/06 i 98/15

Na osnovu rješenja o izdavanju dozvole za kolektivno ostvarivanje prava autora muzičkih djela broj IP-03-47-5-12-06059/12 VT od 21.06.2012. godine i zaključka o ispravci greške u navedenom rješenju broj IP-03-47-5-00421/15 VT od 20.01.2015. godine, sud je utvrdio da je Institut za intelektualno vlasništvo BiH usvojio zahtjev Asocijacije kompozitora - muzičkih stvaralaca BiH (AMUS) i izdao dozvolu za obavljanje poslova kolektivnog ostvarivanja prava autora muzičkih djela. Navedeno rješenje stupilo je na snagu danom donošenja.

Odredbom člana 2. stav 1. Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava² propisano je da kolektivno ostvarivanje autorskog prava znači ostvarivanje autorskog prava za više autorskih djela većeg broja autora zajedno, posredstvom pravnih lica specijaliziranih samo za tu djelatnost, koja ispunjavaju sve uslove prema odredbama ovog zakona i imaju dozvolu Instituta za intelektualno vlasništvo BiH za obavljanje te djelatnosti.

Odredbom člana 3. stav 1. istog Zakona propisano je da aktivnosti koje obavlja kolektivna organizacija u ostvarivanju autorskih prava obuhvataju sljedeće poslove: a) sklapanje ugovora o prenosu neisključivih prava korisnicima za korištenje autorskih djela iz repertoara kolektivne organizacije pod jednakim uslovima za iste vrste korisnika, za iste vrste djela i za iste načine korištenja, b) sklapanje kolektivnih ugovora s reprezentativnim udruženjima korisnika o uslovima za korištenje autorskih djela, c) objavljivanje usaglašene tarife o visini naknade za korištenje autorskih djela i upoznavanje korisnika s visinama tih naknada, d) naplatu naknade za korištenje autorskih djela, e) raspodjelu naplaćenih odnosno primljenih naknada autorima prema unaprijed određenim pravilima o raspodjeli, f) kontrolu nad korištenjem autorskih djela koja čine repertoar kolektivne organizacije, g) pokretanje i vođenje postupaka zaštite kod sudova i drugih državnih organa u slučaju povreda koja ostvaruje kolektivna organizacija, h) sklapanje ugovora sa stranim kolektivnim organizacijama i njihovim udruženjima, i) druge aktivnosti koje su povezane s kolektivnim ostvarivanjem prava i koje mogu razumno predstavljati troškove poslovanja kolektivne organizacije.

Odredbom člana 6. stav 1. istog Zakona propisano je da je kolektivna organizacija pravno lice koje uz dozvolu Instituta obavlja poslove iz člana 3. ovog Zakona, na osnovu ugovora sa autorom, odnosno na osnovu ovog Zakona kao svoju jedinu i neprofitnu djelatnost, a odredbom stava 3. istog člana određeno je da za kolektivno ostvarivanje autorskih prava koja se odnose na istu vrstu prava na istoj vrsti djela može da postoji samo jedna kolektivna organizacija.

Odredbom člana 18. stav 1. istog Zakona propisano je da postoji pretpostavka da je kolektivna organizacija, u okviru vrste prava i vrste djela za koje je specijalizirana ovlaštena da djeluje za račun svih autora.

Iz navedenog proizilazi da je tužilac kolektivna organizacija koja, uz dozvolu Instituta za intelektualno vlasništvo BiH, obavlja poslove utvrđene citiranim odredbama zakona kao svoju jedinu i neprofitnu djelatnost, te postoji zakonska pretpostavka da tužilac, kao kolektivna organizacija, djeluje za račun svih autora, kako onih koji su sa tužiocem zaključili ugovor, tako i svih ostalih domaćih i inostranih autora, te je ovlašten za obavljanje djelatnosti kolektivnog ostvarivanja autorskih prava autora muzičkih djela.

Odredbom člana 20. Zakona o autorskom i srodnim pravima³ propisano je da autorska imovinska prava sadrže isključivo ovlaštenja autora da zabrani ili dozvoli iskorištavanje svog djela i primjeraka tog djela, ako ovim zakonom nije drugačije određeno. Drugo lice može iskorištavati autorsko djelo samo s dozvolom autora, osim ako ovim zakonom nije drugačije određeno. Za svaki oblik iskorištavanja

² Službeni glasnik BiH broj 63/10

³ Službeni glasnik BiH broj 63/10

autorskog djela od drugog lica autoru pripada posebna naknada, osim ako ovim zakonom ili ugovorom nije drugačije označeno. Autorska imovinska prava sadrže naročito pravo reproduciranja, prava distribuiranja, pravo davanja u zakup, pravo saopćavanja javnosti, pravo prerade, pravo audio vizuelnog prilagođavanja i pravo prevoda.

Tokom postupka nije bila sporna činjenica da je tuženi pravno lice koje obavlja djelatnost pružanja usluga hotelskog smještaja i sa njima povezanih usluga kao i djelatnost pripreme i posluživanja pića, a tuženi je predočio rješenje Ministarstva trgovine, turizma i saobraćaja Tuzlanskog kantona broj 05/1-22-015376/17 od 28.04.2017.godine, te je utvrđeno da tuženi raspolaže sa ukupno 14 soba, 2 apartmana, caffe barom sa 10 mjesta, blagovaonicom sa 40 konzumnih mjesta, te multifunkcionalnom salom sa 60 konzumnih mjesta i da je kategorisan kao hotel sa tri zvjezdice. U izjavi datoj na ročištu za glavnu raspravu 30.03.2022.godine zastupnik tuženog je potvrdio da u svakoj smještajnoj jedinici postoje tv prijemnici i da postoji jedan tv prijemnik u restoranu, te sud utvrđuje da se, u okviru kapaciteta smještaja tuženog, sa tehničkih uređaja za prijenos zvuka, odnosno zvučnika, radio i tv prijemnika koji se nalaze u hotelskim sobama javno saopštavaju autorska muzička djela. Iz navedenih razloga kao neosnovan odbijen je prigovor nedostatka pasivne legitimacije.

Sud nije prihvatio kao osnovan prigovor tuženog da se hotelske sobe kao takve ne mogu smatrati javnim prostorom, obzirom da hotelske sobe, kada se govori o javnom saopštavanju autorskih muzičkih djela predstavljaju javni prostor a radio i tv emiteri smatraju se javnim prenosnicima signala koji sadrži informacije koje predstavljaju autorska muzička djela.

Na osnovu iskaza svjedoka S.S. i E.K., saslušanih na ročištu za glavnu raspravu održanom dana 30.03.2022.godine, utvrđeno je da je tužilac u ugostiteljskom objektu tuženog izvršio kontrolu korištenja autorskih muzičkih djela u 14.06.2018.godine, 23.03.2019.godine i 11.07.2020.godine, te da je prilikom kontrole utvrđeno da tuženi u svom ugostiteljskom objektu reproducira muzička djela koja čine repertoar kolektivne organizacije, o čemu su sačinjeni zapisnici. Izjave ovih svjedoka sud je cijenio logičnim i uvjerljivim i iste u cijelosti prihvatio.

Predočenim zapisnicima o izvršenoj kontroli broj 250/18 od 14.06.2018. godine, broj 110/19 od 23.03.2019. godine i broj. 412/20, sa računom broj 0321/20 tužilac dokazuje da je izvršena kontrola, te utvrđeno da je tuženi u svom ugostiteljskom objektu koristio muzička djela bez da je prethodno od tužioca pribavio dozvolu, kao i bez plaćanja naknade za javno korištenje muzičkih dijela, te je javno iskorištavao autorska muzička djela reproduciranjem istih. Da tuženi u svom ugostiteljskom objektu koristi muzička djela bez dozvole tužioca proizilazi i iz izjave zastupnika tuženog B.S., koji je potvrdio da u objektu tuženog postoje uređaji sa kojih se saopštavaju muzička djela. Zastupnik tuženog je u izjavi osporavao da je prostor tuženog, sobe, hol i dr. javni prostor, međutim to osporavanje nije osnovano obzirom da javnost označava veći broj osoba koja nisu međusobno povezana rodbinskom vezom ili drugim ličnim vezama shodno članu 2. Zakona o autorskom i srodnim pravima, a koji član definiše i korisnike usluga tuženog.

Nadalje, odredom člana 81. Zakona o autorskom i srodnim pravima određeno je da se smatra da je prenos autorskih imovinskih prava ili drugih prava autora uvijek vrši uz naknadu, osim ako se dokaže suprotno. Ako naknada nije bila određena ona se određuje prema uobičajenim visinama naknade za pojedinu vrstu djela prema obimu i trajanju iskorištavanja djela i prema drugim okolnostima.

Odredbom člana 157. istog Zakona određeno je da za sve povrede prava iz ovog zakona važe opšta pravila o naknadi štete i odgovornosti za štetu, ako ovim zakonom nije drugačije određeno, te da je onaj ko povrijedi prava dužan platiti nosiocu prava odštetu u obimu koji se određuje prema općim pravilima o naknadi štete, ili u obimu koji odgovara ugovorenoj ili uobičajenoj naknadi za zakonito korištenje djela ili predmeta srodnih prava određene vrste.

Odredbom člana 23. Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava određeno je da se visina i način izračunavanja naknade koju pojedini korisnik mora da plati kolektivnoj organizaciji za korištenje autorskog djela iz njenog repertoara određuje tarifom. Visina naknade mora biti primjerena vrsti i načinu korištenja autorskog djela, a stavom 2. istog člana propisano je da se tarifa određuje kolektivnim ugovorom između kolektivne organizacije i reprezentativnog udruženja korisnika ili, ako to nije moguće, ugovorom s pojedinačnim korisnikom odnosno odlukom vijeća za autorsko pravo. Do drukčije pravosnažne odluke vijeća za autorsko pravo smatra se da su tarife određene spomenutim ugovorima primjerene.

Kako je između tužioca, kao kolektivne organizacije i reprezentativnog udruženja hotelijera i ugostitelja zaključen kolektivni ugovor kojim je određena tarifa naknade za korištenje autorskih muzičkih djela, to tužilac konačno opredijeljenom tužbenom zahtjevu potražuje od tuženog naknadu štete za iskorištavanje autorskih muzičkih djela u visini naknade koja je uobičajena za zakonito korištenje djela, a shodno citiranim zakonskim odredbama i tarifi.

Članom 4. Kolektivnog ugovora o uslovima za korištenje muzičkih djela u ugostiteljskim i smještajnim objektima u Bosni i Hercegovini sa tarifom⁴ određen je polazni osnov za obračun naknade koju su korisnici muzičkih djela dužni plaćati, a članom 9. određena je tarifa naknada za iskorištavanje autorskih muzičkih djela i utvrđene posebne pogodnosti tako da naknada za smještajne kapacitete određuje prema broju soba i kategoriji objekta. U skladu sa navedenim a prema broju soba kojima tuženi raspolaže a to je 14 soba i 2 apartmana mjesečna naknada se utvrđuje na bazi 700 bodova, za kategoriju 3 zvjezdice obračunava naknada na bazi 200 bodova, a za ugostiteljske objekte u sklopu hotela određuje se paušalni iznos naknade na bazi 100 bodova, pa uz vrijednost boda od 0,10 KM ukupna mjesečna naknada tuženog se obračunava na bazi 1.000 bodova i uz vrijednost boda od 0,10 KM iznosi 100,00 KM.

Tačno je da je tuženi tokom postupka istako da tuženi nije zaključio ugovor sa udruženjem hotelijera i restoratera u Bosni i Hercegovini, međutim ta činjenica nije od uticaja na obavezu tuženog da plaćanja naknadu za iskorištavanje autorskih muzičkih djela. Tužilac se na navedeni ugovor pozivao u smislu dokazivanja osnovanosti visine tužbenog zahtjeva, obzirom da su navedenim ugovorom regulisane polazne osnove za obračun naknade za korištenje autorskih muzičkih djela.

Uzimajući u obzir sve navedeno sud je na osnovu odredbe člana 156. i člana 157. Zakona o autorskom i srodnim pravima utvrdio povredu autorskog prava i tuženog obavezao da tužitelju isplati iznos od 4.463,33 KM.

Visinu obaveze tuženog sud je utvrdio na temelju Nalaza i mišljenja vještaka Emira Nuhanović dipl. ecc. od 14.02.2022.godine.

U Nalazu vještak je utvrdio da se mjesečna naknada za korištenje autorskih djela za ugostiteljski objekat utvrđuje na bazi 1.000 bodova, odnosno da iznosi 100,00 KM mjesečno. Za mjesec april za koji se naknada potražuje za 19 dana naknada je utvrđena srazmjerno broju dana i iznosi 63,33 KM, tako da ukupna naknada za period od 12.04.2018.godine do 31.12.2021.godine iznosi 4.463,33 KM.

Nalaz i mišljenje vještaka sud u cijelosti prihvata kao valjan, obzirom da je urađen od strane stručnog lica, kvalifikovanog za davanje te vrste mišljenja, te u skladu sa pravilima struke i nauke. Napominje se da punomoćnici partičnih stranaka nisu imali primjedbi niti dodatnih putanja za vještaka.

⁴ Sl. glasnik broj 23/17

U skladu sa članom 277. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima tuženi je obavezan da tužiocu, na utvrđeni iznos plati i zakonske zatezne kamate a počev od 12.04.2021.godine kao dana podnošenja tužbe sudu, kako je to tužilac opredijelio, pa do isplate. Zatezne kamate će se obračunati u skladu sa Zakonom o visini stope zatezne kamate.⁵

Prigovor tuženog da su zapisnici sačinjeni jednostrano sud je odbio kao neosnovan obzirom da je tužilac dostavio dokaz – dopis Izjašnjenje na zapisnik, uvidom u koji je utvrđeno da je zapisnik o kontroli sačinjen 11.07.2020.godine dostavljen tuženom na izjašnjenje. Tužilac je sudu predočio i dokaz – dopis broj 1325 – SS/20 od 24.09.2020.godine kojim je tuženi pozivan na zaključenje ugovora.

Tužilac je visinu naknade obračunao na bazi stvarnog broja soba kojima tuženi raspolaže, te ni iz tog razloga nije osnovan prigovor tuženog na izvršeni obračun visine naknade.

Sud je kao neosnovan odbio i prigovor tuženog da mu računi nisu dostavljani (a koja činjenica je relevantna u dijelu određivanja početka toka zakonskih zatezних kamata), obzirom da se podnošenjem tužbe smatra da su računi dostavljeni, a tužilac zakonske zatezne kamate i potražuje počev od dana podnošenja tužbe sudu.

Sud je cijenio i ostale provedene dokaze i navode stranaka, ali kako isti nisu mogli bitnije uticati na drugačiju odluku suda, to nisu posebno ni obrazlagani.

O troškovima postupka, a shodno odredbi člana 386. stav.2 i člana 396. Zakona o parničnom postupku sud je obavezao tuženog da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.512,60 KM.

Troškove tužioca čini nagrada punomoćniku tužioca za sastav tužbe od 12.04.2021.godine, za zastupanje na pripremnom ročištu održanom dana 11.01.2022.godine i ročištu za glavnu raspravu održanom dana 30.03.2022.godine u iznosu od po 240,00 KM. Visina nagrade punomoćniku tužioca određena je u skladu sa članom 12. i 13. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata⁶. U skladu sa članom 24. navedene ADV tarife, za sastav pismene opomene pred tužbu punomoćniku tužioca pripada nagrada u iznosu od 60,00 KM. Obzirom da je punomoćnik tužioca dostavio dokaz da je obveznik poreza na dodanu vrijednost to je na ukupan iznos nagrade od 780,00 KM dosuđen i iznos od 132,60 KM.

Troškova tužioca čini iznos od 300,00 KM koji je tužilac uplatio dana 12.01.2022.godine na ime predujma troškova vještačenja, te iznos od 150,00 KM koji iznos je tužilac uplatio dana 21.04.2021.godine na ime sudske takse na tužbu i isti toliki iznos na ime sudske takse na presudu, uz napomenu da je visina sudske takse određena u skladu sa Zakonom o sudskim taksama TK⁷.

Tužilac je u skladu sa članom 387. Zakona o parničnom postupku odbijen sa zahtjevom za naknadu troškova na ime upotrebe vlastitog automobila na dan 11.01.2022.godine i 30.03.2022.godine u iznosu od 448,00 KM, obzirom da sud cijeni da ti troškovi nisu bili neophodni za vođenje parnice, kao i u dijelu zahtjeva za nagradu po tarifnom broju 9.

Naime, odlukama Ustavnog suda AP-2757/06 od 14.10.2008. godine, AP-5003/14 od 11.01.2017.godine i AP-1919/20 od 02.07.2020.godine Ustavni sud je zauzeo stav da je pravo na

⁵ Sl. novine F BiH 18/20

⁶ Sl. novine F BiH, broj 22/04 i 24/04

⁷ Sl. novine TK broj 4/16

slobodan izbor advokata determinisano članom 6. stav 3-c) Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda zagantovano samo osobama u postupku utvrđivanja krivične odgovornosti, da je izbor advokata u postupcima odlučivanja o građanskim pravima i obavezama pred sudom lični izbor stranke pa stranka u slučaju kada za zastupanje ovlasti advokata čija je kancelarija van sjedišta suda, u pravilu, ima obavezu sama snositi troškove koji su njenom punomoćniku zbog toga prouzrokovani.

Sudija,
Biljana Novak

POUKA:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 30 dana. Za tužioca rok za žalbu teče od dana prijema prepisa presude a za tuženog od dana donošenja. Žalba se podnosi Kantonalnom sudu u Tuzli putem ovog suda u 3 primjerka.